

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 11/00

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí dňa 28. júna 2000 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a sudcov Lajosa Mészáros a Daniela Švábyho vo veci prijatého podnetu [REDACTED], bytom v [REDACTED] zastúpeného JUDr. Danielou Sotákovou, advokátkou, Košice, Čajakova 5, týkajúceho sa porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Košice I v konaní pod sp. zn. 15 C 28/96 od 21. apríla 1999 takto

r o z h o d o l :

Podnetu [REDACTED] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podnetom na začatie konania zo dňa 9. februára 2000, ktorý Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) došiel dňa 9. februára 2000, sa domáha

██████████ (ďalej len „navrhovateľ“) preskúmania postupu Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 28/96.

Navrhovateľ je toho názoru, že postupom Okresného súdu Košice I došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

V podnete uvádza, že uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. marca 1999 č. k. 4 Co 543/97-144 bol zrušený v podstatnej časti rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 24. júla 1997 č. k. 15 C 28/96-102 a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Toto uznesenie bolo spolu aj so spisom doručené Okresnému súdu Košice I dňa 21. apríla 1999. Od tohto dátumu až doposiaľ (teda do dňa 9. februára 2000) nebolo určené vo veci pojednávanie, hoci navrhovateľ sa podaním zo dňa 20. septembra 1999 nazvaným sťažnosť a doručeným predsedovi Okresného súdu Košice I domáhal odstránenia prietáhov vo veci. Na túto sťažnosť do dňa podania podnetu na ústavný súd odpoveď nedostal, a preto ju nemohol k podnetu ani pripojiť. Pretože ani po ďalších piatich mesiacoch po podaní sťažnosti nebolo vo veci určené pojednávanie, je toho názoru, že úkony súdu, pokiaľ aj nejaké boli, boli neefektívne, pričom desať mesiacov neefektívneho konania vo veci, ktorá sa začala ešte dňa 15. januára 1996, je pre navrhovateľa ďalšou zbytočnou morálnou ujmom popri tej, ktorá mu už bola spôsobená zo strany MEDES, s. r. o., v spore na ochranu osobnosti, ako aj na Krajskom súde v Prešove. To je príčina, pre ktorú podáva podnet. Považuje časový úsek od 21. apríla 1999 do 12. októbra 1999 a od 12. novembra 1999 do dňa vydania uznesenia za neefektívny a za prietah zavinený nečinnosťou Okresného súdu Košice I. Vedený snahou zefektívniť prejednanie a rozhodnutie jeho právnej veci navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho podnet.

Navrhovateľ pripojil k podnetu rovnopis sťažnosti zo dňa 20. septembra 1999, ktorú adresoval predsedovi Okresného súdu Košice I. Zo sťažnosti vyplýva, že hoci vec sp. zn. 15 C 28/96 došla na Okresný súd Košice I ešte dňa 21. apríla 1999, za uplynulých celých päť mesiacov nebol stanovený termín pojednávania, čo navrhovateľ

považuje za súdom zavinený prierah. Keďže inak ako sťažnosťou mu zákon nedovoľuje dosiahnuť naplnenie ustanovenia § 100 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku a § 200i Občianskeho súdneho poriadku, podáva formálnu sťažnosť a očakáva rozhodnutie vo veci v rozumnom a náročnosti veci zodpovedajúcom čase, ktorý by nemal byť dlhší, ako je zákonná lehota na vybavenie sťažnosti.

Z predloženého rovnopisu vyplýva, že originál bol podaný osobne do podateľne Okresného súdu Košice I dňa 20. septembra 1999. Svedčí o tom prezentačná pečiatka súdu.

Na základe výzvy ústavného súdu zo dňa 22. februára 2000 zaslal navrhovateľ ústavnému súdu rovnopis listu adresovaného predsedovi Okresného súdu Košice I zo dňa 28. februára 2000, v ktorom urgoval u predsedu súdu vybavenie jeho sťažnosti zo dňa 20. septembra 1999 týkajúcej sa prierahov v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 28/96. Na tomto podaní je zistiteľné, že bolo doručené osobne do podateľne Okresného súdu Košice I dňa 28. februára 2000.

Podaním zo dňa 8. marca 2000, ktoré bolo ústavnému súdu doručené osobne toho istého dňa, doplnil navrhovateľ petit podnetu nasledovne: „Po prijatí podnetu na jeho predbežné konanie žiadam ÚS SR o vynesenie nasledovného rozhodnutia: Postupom Okresného súdu Košice I v konaní 15 C 28/96 bolo porušené základné právo [REDAKOVANÉ] na verejnom prerokovaní veci bez zbytočných prierahov, podľa čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR“.

Podaním zo dňa 1. apríla 2000, ktoré bolo ústavnému súdu doručené osobne dňa 3. apríla 2000, zaslal navrhovateľ ústavnému súdu odpoveď predsedu Okresného súdu Košice I na list navrhovateľa zo dňa 28. februára 2000. Z listu predsedu Okresného súdu Košice I zo dňa 23. marca 2000 zn. Spr 446/00 vyplýva, že na Okresnom súde Košice I nie je evidovaná sťažnosť týkajúca sa prierahov v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 28/96.

Na základe výzvy ústavného súdu zo dňa 13. apríla 2000 navrhovateľ prípisom zo dňa 20. apríla 2000, ktorý bol ústavnému súdu doručený osobne dňa 25. apríla 2000, predložil plnomocenstvo, ktorým splnomocnil advokátku JUDr. Danielu Sotákovú na jeho zastupovanie v konaní o podnete. Okrem toho vysvetlil, prečo považuje práve časové obdobie medzi 13. októbrom 1999 a 11. novembrom 1999 za obdobie, v ktorom neboli priet'ahy v konaní. V tejto súvislosti uviedol, že súd urobil úkon 13. októbra 1999 a 30. júla 1999. Časové obdobie asi jeden mesiac medzi 13. októbrom 1999 a 11. novembrom 1999 považuje za toleranciu vzhľadom na preťaženosť súdu, a preto v tomto období podľa neho priet'ahy v konaní neboli. Okrem toho súd urobil úkon, na ktorý navrhovateľ reagoval až 22. októbra 1999, a predtým urobil súd úkon 30. júla 1999, na ktorý navrhovateľ reagoval 10. augusta 1999 doplatením súdneho poplatku 600,- Sk. Aj keď išlo o dva neefektívne úkony, ktoré mohli byť vykonané naraz, považoval toto obdobie za také, v ktorom neboli priet'ahy. Toleroval pritom aj preťaženosť súdov, ako aj jednomesačné dovolenkové obdobie. Ostatné úkony súdu, aj keby sa boli vyskytli, ako aj úkony, ktoré navrhovateľ inicioval a ktoré sa nevykonali, považuje za neefektívne. Takými sú úkony MEDES, s. r. o., smerujúce ku vyhláseniu konkurzu.

Navrhovateľ ďalej uvádza, že vďaka podnetu, ktorý podal ústavnému súdu, sa dňa 15. marca 2000 a dňa 30. marca 2000 konali pojednávania. Dňa 30. marca 2000 súd vo veci aj rozhodol, pričom on proti rozsudku súdu podal odvolanie.

Napokon uvádza, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatom podnete.

Uznesením zo dňa 12. apríla 2000 sp. zn. I. ÚS 11/00-19 ústavný súd prijal podnet navrhovateľa na začatie konania.

Hoci ústavný súd vyzval Okresný súd Košice I prípisom zo dňa 13. apríla 2000, aby sa tento vyjadril k vecnej stránke prijatého podnetu, z vyjadrenia predsedu Okresného súdu Košice I zo dňa 2. mája 2000, ktoré ústavnému súdu došlo dňa

9. mája 2000, vyplýva, že Okresný súd Košice I (odporca) zaujíma stanovisko k uzneseniu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 11/00-19, a nie ku podnetu navrhovateľa. Pravdepodobne z tohto dôvodu vyjadrenie odporcu neobsahuje návrh vo veci samej.

Z vyjadrenia odporcu vyplývajú predovšetkým úkony, ktoré súd vo veci sp. zn. 15 C 28/96 urobil, ako aj niektoré ďalšie skutočnosti.

Predseda Okresného súdu Košice I konkrétne uvádza, že po doručení spisu sp. zn. 15 C 28/96 Okresnému súdu Košice I dňa 21. apríla 1999 bol dňa 26. apríla 1999 daný pokyn na doručenie uznesenia Krajského súdu v Prešove zástupcom účastníkov. Od 21. júna 1999 do 25. júna 1999 sudca, ktorému bola vec podľa rozvrhu práce pridelená na rozhodnutie, čerpal dovolenku. Dňa 27. júla 1999 sa robili úkony smerujúce k tomu, aby na pojednávaní mohli byť vykonané dôkazy, na základe ktorých by bolo možné rozhodnúť. Vykonali sa tiež úkony na zistenie procesných podmienok týkajúcich sa zastúpenia účastníka advokátom, ktorý v tom čase mal pozastavenú činnosť. Ďalej navrhovateľ doplatil súdny poplatok dňa 10. augusta 1999 a Slovenská advokátska komora súdom požadované listiny zaslala dňa 13. augusta 1999. Žalovaný účastník MEDES, s. r. o., výzve súdu nevyhovel. Od 5. augusta 1999 do 2. septembra 1999 čerpal sudca dovolenku. Od 18. augusta 1999 do 30. septembra 1999 bol spis na ústavnom súde za účelom rozhodnutia o podnete žalobcu proti postupu Krajského súdu v Prešove v odvolacom konaní.

Dňa 11. októbra 1999 vyzval súd navrhovateľa na predloženie alebo označenie dôkazov na preukázanie opodstatnenosti jeho žaloby tak, aby mohli byť vykonané na pojednávaní, čo navrhovateľ splnil dňa 22. októbra 1999. Od 28. októbra 1999 do 12. novembra 1999 bol sudca práceneschopný. Od 24. novembra 1999 do 26. novembra 1999 bol sudca na školení v Trenčianskych Tepliciach. Od 3. januára 2000 do 10. januára 2000 bol sudca práceneschopný. Od 24. januára 2000 do 25. januára 2000 bol sudca na školení v Trenčianskych Tepliciach.

Dňa 10. februára 2000 sudca nariadil pojednávanie na deň 15. marca 2000, na ktoré sa zo štyroch predvolaných svedkov dostavil len jeden, pojednávanie bolo odročené na deň 30. marca 2000 a na tomto pojednávaní bola vec meritórne rozhodnutá.

Napokon predseda Okresného súdu Košice I oznamuje, že súhlasí, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatom podnete.

Ku vyjadreniu odporcu podal ešte stanovisko navrhovateľ, a to dňa 12. mája 2000 s tým, že ústavnému súdu došlo dňa 15. mája 2000.

Je toho názoru, že vo vyjadrení odporcu zo dňa 2. mája 2000 chýbajú už len údaje o tom, odkedy, dokedy a s kým bol sudca na obede. Odhliadnuc však od toho je navrhovateľ toho názoru, že v čase od 21. apríla 1999 do 27. júla 1999 sa súd mohol jeho veci venovať zodpovednejšie a toto platí zvlášť aj o období od 13. novembra 1999 do 3. januára 2000 a od 11. januára 2000 do 10. februára 2000, kedy podľa jeho názoru vec začínala šedivieť. Tieto obdobia považuje za obdobia zbytočných prietahov, a to aj vzhľadom na predchádzajúce prietahy v konaní na Krajskom súde v Prešove. Toto platí aj vtedy, ak sa odhliadne od ostatných kratších období nečinnosti, ktoré sa v konaní vyskytli, a ak sa odhliadne od neefektívnosti a rozvláčnosti jednotlivých úkonov súdu, ktoré mali byť vykonané naraz, a nie postupne za sebou, ak boli podľa názoru súdu potrebné.

II.

Zo spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 15 C 28/96 boli zistené nasledovné skutočnosti.

Žaloba žalobcu [REDAKOVANÉ] zo dňa 1. decembra 1995 smerujúca proti žalovanej MEDES, s. r. o., došla okresnému súdu dňa 15. januára 1996. Žalobca v rámci ochrany osobnosti požadoval náhradu nemajetkovej ujmy v sume 75 000,-- Sk

za to, že v denníku Korzo vydávanom žalovaným bol dňa 9. novembra 1995 uverejnený článok označujúci žalobcu za agenta ŠtB.

Žalovaný priznal inkriminovaný článok, ale tvrdil, že v článku bola uvedená pravda.

Podaním zo dňa 16. marca 1996, došlým súdu dňa 27. marca 1996, rozšíril žalobca náhradu nemajetkovej ujmy na 150 000,-- Sk, a to vzhľadom na ďalší útok proti nemu v Korze zo dňa 26. januára 1996.

Rozsudkom Okresného súdu Košice I č. k. 15 C 28/96-76 zo dňa 9. januára 1997 bola žaloba zamietnutá na tom základe, že žalovaný podľa zistenia súdu bol pozitívne lustrovaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 25. novembra 1997 č. k. Nc 101/97-122 prikázal vec v odvolacom konaní Krajskému súdu v Prešove.

Prípisom zo dňa 10. januára 1999, došlým Krajskému súdu v Prešove dňa 20. januára 1999, žalobca vzal späť žalobu o 60 000,-- Sk a žiadal prisúdiť už len 90 000,-- Sk.

Uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. marca 1999 č. k. 4 Co 543/97-114, ktoré došlo na Okresný súd Košice I dňa 21. apríla 1999, odvolací súd pripustil späťvzatie žaloby o 60 000,-- Sk, konanie v tejto časti zastavil a vo zvyšnej časti zrušil prvostupňový rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa. Vyslovil názor, že v danej veci žalovaný porušil § 19 zákona č. 451/1991 Zb., keďže došlo k neoprávnenému zverejneniu údajov týkajúcich sa žalobcu bez jeho súhlasu. Došlo preto ku zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Je otázne, či sa tým v značnej miere znížila dôstojnosť jeho osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti. Preto podľa odvolacieho súdu má súd prvého stupňa dôsledne zistiť všetky okolnosti ovplyvňujúce výšku uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu.

Dňa 26. apríla 1999 konajúca sudkyňa dala pokyn kancelárii doručiť uznesenie odvolacieho súdu účastníkom. Dňa 27. júla 1999 sudkyňa dala pokyn kancelárii vyzvať žalobcu doplatiť 600,-- Sk súdneho poplatku zo žaloby do 7 dní, vyzvať Slovenskú advokátsku komoru na doručenie Zásad výkonu advokácie zo dňa 6. júna 1997 do 15 dní a vyzvať žalovaného na oznámenie, v ktorých masovokomunikačných prostriedkoch došlo pred dňom 9. novembra 1995 ku uverejneniu informácie, že žalobca je evidovaný agent, ako to zástupca žalovaného tvrdil na pojednávaní konanom dňa 30. septembra 1996.

Listom Okresného súdu Košice I zo dňa 18. augusta 1999 zn. Spr 877/99 predseda okresného súdu predložil spis 15 C 28/96 ústavnému súdu, pričom list so spisom na ústavný súd došiel dňa 19. augusta 1999. Z listu sudcu ústavného súdu zo dňa 29. septembra 1999, ktorý došiel konajúcemu súdu dňa 30. septembra 1999, je zistiteľné, že ústavný súd vrátil spis 15 C 28/96. Z uvedeného sa dá vyvodiť, že v čase medzi 18. augustom 1999 a 30. septembrom 1999 konajúci súd nemal sporový spis k dispozícii, lebo bol v tom čase na ústavnom súde. Dňa 18. augusta 1999 došli súdu Zásady výkonu advokácie od Slovenskej advokátskej komory.

Dňa 11. októbra 1999 sudkyňa dala pokyn kancelárii zažurnalizovať spis a vyzvať žalobcu predložiť alebo navrhnúť dôkazy o znížení dôstojnosti a vážnosti jeho osoby v značnej miere. Dňa 22. októbra 1999 došlo súdu podanie právneho zástupcu žalobcu zo dňa 21. októbra 1999, v ktorom žiadal vypočuť 3 svedkov. Ďalej navrhol, aby si súd vyžiadal správu zo Športového gymnázia v Košiciach a Gymnázia na Opatovskej ceste v Košiciach o študijných výsledkoch detí žalobcu v šk. r. 1996/97.

Dňa 10. februára 2000 súd vytýčil termín pojednávania na deň 15. marca 2000. Zároveň sa informoval vo veci právneho zastúpenia, opakoval voči žalovanému požiadavku na upresnenie, kedy a kde bola v minulosti zverejnená informácia o žalobcovi ako o spolupracovníkovi ŠtB, na pojednávanie dal súd predvolať svedkov a nariadil tiež poslať prípis Rade STV, či sa zaoberali žalobcom ako bývalým

riaditeľom STV Košice s tým, aby v kladnom prípade zaslali súdu príslušnú časť zápisnice.

Dňa 3. marca 2000 došiel súdu prípis Rady STV zo dňa 29. februára 2000. Oznámili, že o žalobcovi rokovali dňa 20. marca 1996, pričom zo zápisnice vyplývala informácia o tom, že žalobca rezignoval na funkciu riaditeľa vzhľadom na požiar, čo rada prijala.

Listom žalovaného zo dňa 13. marca 2000, došlým súdu toho istého dňa, ospravedlnil tento neúčast' na pojednávaní a súhlasil, aby sa pojednávalo v jeho neprítomnosti. Oznámil tiež, že nemá žiaden majetok a že ešte dňa 12. júna 1998 podal sám voči sebe návrh na vyhlásenie konkurzu.

Na pojednávaní dňa 15. marca 2000 rozšíril žalobca žalobu o úroky 17,6 % ročne odo dňa 15. januára 1996 do zaplatenia, čo súd pripustil. Bol vypočutý svedok Jurko. Ďalší volaní svedkovia sa neustanovili, preto súd prerušil pojednávanie do 15.00 h, avšak ani po prerušení žiaden z ďalších predvolaných svedkov neprišiel. Zástupca žalobcu vyhlásil, že na vypočutí ďalších svedkov netrvá, keďže vzhľadom na odstup času si už nebudú udalosť pamätať. Súd odročil pojednávanie na deň 30. marca 2000, kedy rozhodol rozsudkom, ktorým žalobu zamietol.

Z pripojeného spisu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 44/99 vyplýva, že nálezom zo dňa 13. októbra 1999 č. k. I. ÚS 44/99-29 rozhodol ústavný súd o podnete [REDAKOVANÉ] proti Krajskému súdu v Prešove vo veci porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upraveného v čl. 48 ods. 2 prvej vete ústavy v konaní o návrhu na ochranu osobnosti vedenom na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 4 Co 543/97, 4 Co 544/97 tak, že vyslovil porušenie základného práva [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z odôvodnenia nálezu vyplýva, že časový úsek konania na Krajskom súde v Prešove trvajúci od 18. mája 1998 do 16. marca 1999 bol posúdený ústavným súdom ako neefektívny a pomalý, a preto konštatoval, že išlo o zbytočné priet'ahy.

III.

V zmysle ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov môže ústavný súd so súhlasom účastníkov upustiť od ústneho pojednávania, ak od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Keďže účastníci súhlasili s upustením od ústneho pojednávania, ústavný rozhodoval na neverejnom zasadnutí senátu.

Pri posudzovaní dôvodnosti podnetu treba predovšetkým zdôrazniť, že navrhovateľ vymedzil z časového hľadiska predmet sporu na obdobia od 21. apríla 1999 do 12. októbra 1999 a ďalej od 12. novembra 1999 do dňa vydania uznesenia. Tým treba zrejme rozumieť rozhodnutie súdu vo veci samej. V tomto časovom období došlo podľa názoru navrhovateľa ku zbytočným priet'ahom v konaní.

Základnou otázkou, s ktorou sa ústavný súd musel v tejto súvislosti vysporiadať, bolo určenie časového obdobia, ktoré treba skúmať pre posúdenie navrhovateľom namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v konaní pred všeobecným súdom.

Vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 70/98 ústavný súd ustálil, že pokiaľ ide o právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov súdom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je pod konaním, v ktorom sa táto vec prerokováva, potrebné rozumieť nielen konanie prvostupňového súdu, ale aj odvolacieho a dovolacieho súdu, ďalej konanie v správnom súdnictve, ako aj konanie o výkon rozhodnutia. Tento právny názor ústavného súdu vychádza z toho, že ani ústava a ani procesné predpisy upravujúce

činnosť súdov v občianskych a trestných veciach nevynímajú z ich povinnosti konať bez zbytočných prietáhov žiadnu vec, ktorej môže byť poskytnutá súdna ochrana.

Pokiaľ ide o ohraničenie doby skúmania prietáhov v konaní, z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že „Ústavný súd SR sa v konaní o podnete pri hodnotení postupu okresného súdu nezaoberal iba navrhovateľom označeným obdobím, v ktorom súd nevykonal žiadny úkon ..., ale ... preskúmal celé doterajšie (viac ako-5 ročné) obdobie konania vo veci ...“ (II. ÚS 3/00-30).

Z pripojeného spisu sp. zn. I. ÚS 44/99 ústavný súd zistil, že vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov [REDAKOVANÉ] ústavný súd rozhodol tak, že „Krajský súd v Prešove v konaní o návrhu na ochranu osobnosti a o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov sp. zn. 4 Co 543/97 a sp. zn. 4 Co 544/97 p o r u š i l základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 v prvej vete Ústavy Slovenskej republiky“. Možno konštatovať, že ústavný súd predmetným nálezhom poskytol ochranu práva navrhovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nielen na dobu konania pred Krajským súdom v Prešove, ako to vyplýva z výroku nálezu, ale na celú dobu konania pred súdom I. a II. stupňa, teda od začiatku konania (15. január 1996) až do vynesenia predmetného návrhu, t. j. do 13. októbra 1999. Vyplýva to zo samotného nálezu, kde sa v odôvodnení (str. 8 a n.) vyslovene konštatuje, že z „vyžiadaného súdneho spisu vo veci vedenej pod sp. zn. 15 C 28/96 ústavný súd nezistil žiadne prietahy v konaní Okresného súdu Košice I, ktoré by boli spôsobené nedostatočnou súčinnosťou, či dokonca pasivitou navrhovateľa v tejto veci“. Ako už ústavný súd v rámci zisťovania skutkových podkladov v tomto konaní zistil, uvedený spis Okresného súdu Košice I bol na ústavnom súde od 18. augusta 1999 do 30. septembra 1999. Keďže predmetný nálezh bol vyneseny 13. októbra 1999, treba vychádzať z toho, že ústavný súd v predchádzajúcom konaní (sp. zn. I. ÚS 44/99) skúmal v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu nielen časové obdobie konania na odvolacom súde, ale aj časové obdobie na súde I. stupňa, t. j. až do 13. októbra 1999, kedy ústavný súd rozhodol vo veci.

Vychádzajúc z vyššie uvedených právnych názorov a skutočností ústavný súd uzavrel otázku navrhovateľom vymedzeného časového obdobia skúmania prietáhov v konaní pred Okresným súdom Košice I tak, že pokiaľ sa navrhovateľ domáha ochrany práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy v tom istom konaní dvoma (alebo viacerými) po sebe nasledujúcimi podnetmi, pričom ústavný súd prvému (predchádzajúcemu) podnetu nálezom vyhovel (vyslovil porušenie práva), potom druhým (nasledujúcim) podnetom môže navrhovateľ namietat' porušenie toho istého práva len v časovom období, ktoré nasleduje po vydaní predmetného nálezu. Inak povedané, navrhovateľ nemôže úspešne namietat' porušenie toho istého práva za časové obdobie, ktoré tomuto nálezu predchádzalo, pretože toto obdobie už bolo preskúmané v predchádzajúcom konaní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom. V danom prípade ide o prvú vetu tohto ústavného ustanovenia.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdneho alebo iného orgánu Slovenskej republiky. K naplneniu tohto práva dochádza najčastejšie právoplatným rozhodnutím (II. ÚS 26/95), prípadne aj vykonaním takéhoto rozhodnutia (I. ÚS 70/98).

Pri hodnotení, či v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 28/96 pred súdom prvého stupňa v časovom období vymedzenom navrhovateľom došlo k zbytočným prietáhom, a teda aj k porušeniu čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy, ústavný súd vzal do úvahy najmä tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, správanie sa účastníkov súdneho konania a postup súdu.

Pokiaľ ide o posúdenie zložitosti veci, ústavný súd odkazuje na svoj predchádzajúci nález v predmetnej veci z 13. októbra 1999 sp. zn. I. ÚS 44/99, v ktorom ústavný súd nehodnotil vec z hľadiska skutkového stavu ani z dôvodov právnej úpravy, ktorá sa vzťahuje na túto problematiku, ako zložitú (str. 8 cit. nálezu).

Správanie účastníka konania môže súd zbaviť zodpovednosti za zbytočné prietahy v konaní, len ak jeho dôsledkom je spomalenie postupu konania. Okrem toho zbytočné prietahy v konaní, ktoré by bolo možné pripísať správaniu účastníka konania, nevylučujú zodpovednosť štátu za to, že o právach účastníka konania sa rozhoduje dlhšie, ako je primerané podľa povahy veci, ak ide o zbytočný prietah zapríčinený nečinnosťou súdu.

V období, ktoré je predmetom konania, urobil navrhovateľ niekoľko úkonov, a to jednak takých, ktorými reagoval na požiadavky súdu, ako aj takých, pre ktoré sa rozhodol z vlastnej iniciatívy. Ani jeden z týchto úkonov nemožno hodnotiť tak, že by narušil (sťažil) alebo mohol narušiť plynulosť konania na súde. Treba preto konštatovať, že ústavný súd nezistil žiadne prietahy v konaní, ktoré by boli spôsobené navrhovateľovou nedostatočnou súčinnosťou, pasivitou alebo inak.

Posledným kritériom, z ktorého ústavný súd vychádzal, bolo, či vznikli zbytočné prietahy postupom odporcu, ako to navrhovateľ vo svojom podnete namieta.

Časové obdobie po tom, čo spis došiel okresnému súdu dňa 21. apríla 1999 až do meritórneho rozhodnutia vo veci sp. zn. I. ÚS 44/99, t. j. do 13. októbra 1999, ústavný súd z vyššie uvedených dôvodov v tomto konaní neskúmal, pretože toto obdobie bolo predmetom predchádzajúceho skúmania vo veci.

Pri posudzovaní postupu Okresného súdu Košice I v čase od 13. októbra 1999 doteraz ústavný súd dospel k záveru, že postup Okresného súdu Košice I v konaní o tejto veci za skúmané časové obdobie (t. j. približne 8 mesiacov), tak ako to vyplýva zo zistených skutočností, sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by

bolo možné jednoznačne kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy, na základe čoho by sa mohol namietaný postup okresného súdu považovať za porušenie práva navrhovateľa, tak ako sa toho dovoľával vysloviť v predmetnom podnete. Z uvedeného dôvodu ústavný súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2000